savez izviđača općine

maksimir

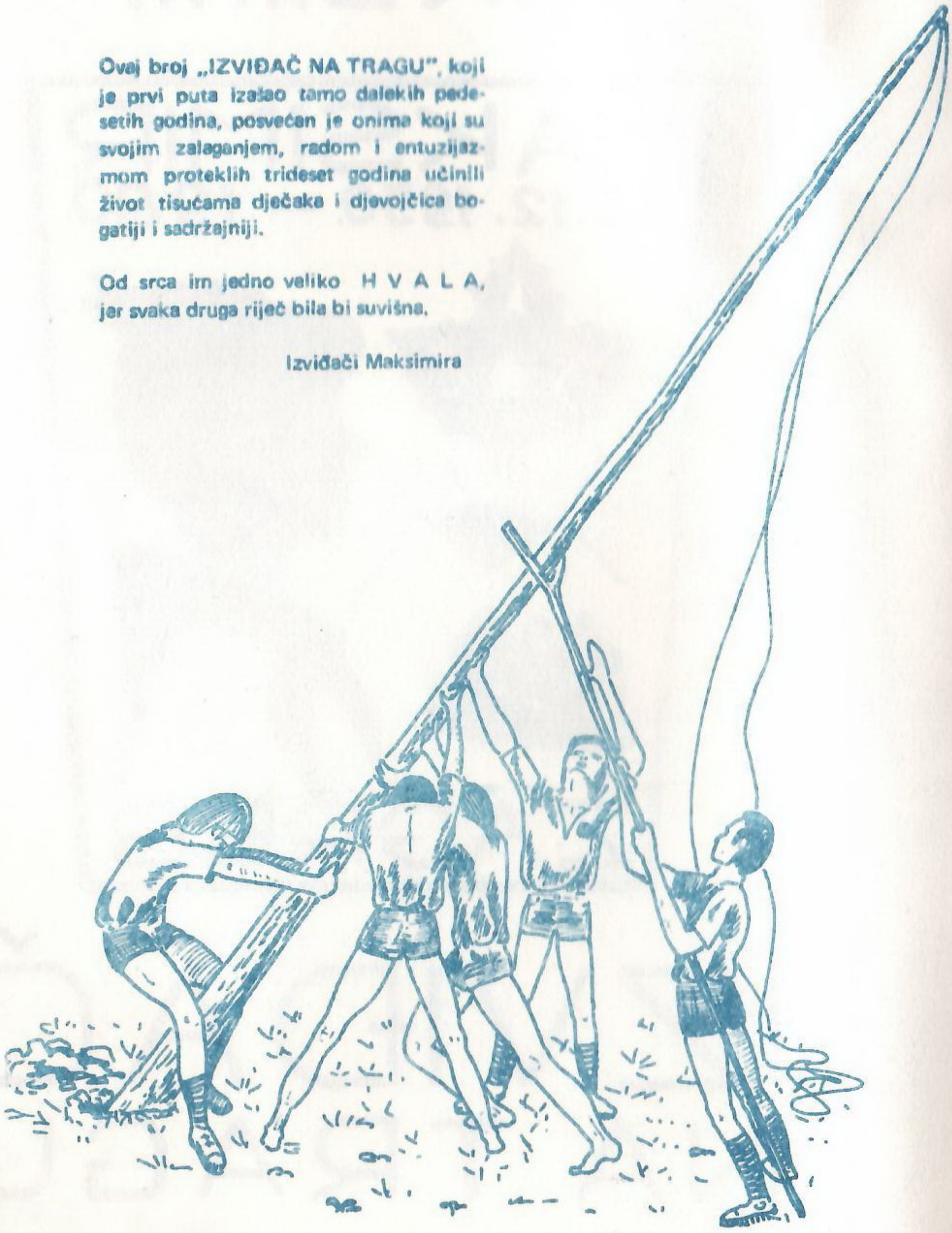
IZVIĐAC NA TRAGU

-prosinac 1980.-

Ovaj broj „IZVIĐAČ NA TRAGU", koji je prvi puta izašao tamo dalekih pedesetih godina, posvećen je onima koji su svojim zalaganjem, radom i entuzijazmom proteklih trideset godina učinili život tisućama dječaka i djevojčica bogatiji i sadržajniji.

Od srca im jedno veliko H V A L A,
jer svaka druga riječ bila bi suvišna.

Izviđači Maksimira

Krupne promjene do kojih je došlo u nekoliko zadnjih godina u mnogome su se odrazile na rad SIO Maksimira.

To se prije svega odnosi na društveni status koji je naša organizacija izborila i organizacione promjene u samoj organizaciji.

Priznanje i podrška društveno-političkih organizacija znatno je pridonjela tim organizacionim promjenama i omogućila znatno povećanje broja članstva.

Do povečanja broja članstva došlo je prije svega zbog pravilnog postavljanja u odnosu na kategoriju polutaraca koja je prije bila zapostavljena i stvaranjem sadržaja za rad brđana. To nam je uz jaku izviđačku bazu omogućilo da izgradimo solidnu bazu za ubuduće.

U takvoj situaciji vršimo povezivanje na relaciji mjesna zajednica—izviđačka organizacija i prelazimo sa četa u odrede kod jačih jedinica.

Ove promjene nam omogućavaju da u idućem periodu obratimo veću pažnju razvoja izviđačkog znanja u članova, da izvršimo kvalitativno jačanje organizacije.

Želja nam je da u daljnjem radu više pažnje posvetimo radu u jedinicama i smanjimo akcijaški karakter koji se očituje svugdje u organizaciji te da omogućimo članstvu sadržajnije i interesantnije aktivnosti. Zato ćemo i ubuduće podsticati nove oblike rada i intenzivirati međunarodnu i međurepubličku razmjenu. Sve to bazirajući na tradicijama naše organizacije postići ćemo samoprijegornim radom članova pri čemu će obilježavanje nastanka 1. čete izviđača —pionira „Mladi partizan" i početka stvaranja naše organizacije biti trajni cilj i podsticaj za rad svim izviđačima općine Maksimir.

Željko Bačić

REKLI SU O NAMA ...

JOSIP ĆONDIĆ, predsjednik Saveza izviđača Hrvatske

„Izviđačka organizacija u Maksimiru je jedna od najvećih općinskih organizacija sa velikom tradicijom. Aktivnosti su na zavidnom nivou. Mislim da izviđačka organizacija treba tražiti svoje mjesto u mjesnoj zajednici i tu izboriti svoj status."

GORAN SIROVATKA, predsjednik Općinske konferencije Saveza socijalističke omladine Hrvatske – Maksimir

„Izviđačka organizacija kao kolektivni član SSO ima zadatak da aktivira mlade ljude i kroz svoje djelatnosti ih usmjerava u omladinsku organizaciju.

Program izviđačke organizacije ima visoki kvalitet i ravnopravan je partner OK SSO Maksimir u preuzimanju dijela zadataka SSO."

SLAVKO ANDRIJAŠEVIĆ, predsjednik Općinskog odbora SUBNOR-a – Maksimir

„Smatram da je izviđačka organizacija kao dio omladinske organizacije spremna da samostalno ORGANIZIRANO djeluje na principima koji su osnov ove naše socijalističke domovine. Ona je jedna od najorganiziranijih snaga. Zato treba posvetiti posebnu pažnju da se osjeti da i društvo vrednuje njihovu aktivnost. Društvo treba stvoriti uvjete za razvoj organizacije (mjesto i prostor). Simpatičan je odlazak članova organizacije na logorovanja i posjećivanja mjesta značajnih u NOB-u. To je garancija da će gajiti tradicije NOB-a."

SANJA JELIĆ, predsjednik Općinske konferencije SSRN-a Maksimir

„Izviđačka organizacija je vrlo lijepa društvena organizacija koja je uspjela kontinuitetom svoga rada povezati generacije. Bogatstvo i specifičnost programa organizacije stvorila je organizaciju koja okuplja mlade na zdravoj osnovi. Isto tako to je organizacija koja je stvorila svoju tradiciju i lijepo je da do nje drži. Izviđači su društvena organizacija koja se ističe u svom radu između ostalih društvenih organizacija i zato je sve društvene snage trebaju podržavati."

PRVI DANI IZVIĐAČKE ORGANIZACIJE

Uz tridesetogodišnjigu rada izviđačke organizacije, od prvih inicijativa do danas, mnogi događaji koji su se zbili u ono vrijeme dobijaju sada drugačije značenje i važnost.

Poznato je da se još u toku narodnooslobodilačkog rata poklanjala velika pažnja radu s najmlađima. Tako je i ponikao Savez pionira u toj borbi, kao njen dio i kao izraz brige KPJ i SKOJ-a i naših naroda za najmlađe i to u najtežim trenucima naše povijesti.

Rad sa djecom i pionirima bio je od početka vođen smišljeno i organizirano, sa zadacima i organizacijskim oblicima koji su odgovarali datim uvjetima, od onih ratnih, do onih zadataka u prvim godinama u oslobođenoj zemlji.

S oslobođenjem zemlje, Savez pionira Jugoslavije postaje masovna milijunska organizacija djece Jugoslavije. Iz dana u dan uvode se u rad novi sadržaji i oblici rada, što je sve uz materijalnu pomoć društva zahtijevalo i angažiranje širih društvenih snaga u radu s djecom i omladinom.

Korjenite promjene u radu pionirske organizacije označilo je pismo CK KPJ-u od 8. srpnja 1950. godine, kada je došlo do promjena u načinu rukovođenja organizacijom i naglašeno da odgoj ... „treba da se odvija u što širim i raznovrsnijim formama, bez ikakvog šablona,...". Dolazi do osnivanja Savjeta Saveza pionira na svim razinama u zemlji, a i širi se pokret odraslih za brigu o djeci i omladini putem društava „Naša djeca" (u drugim republikama i pokrajinama pod drugim nazivom), čime se proširuje krug dobrovoljnih društvenih radnika u radu sa djecom i omladinom.

Bogatstvo aktivnosti Saveza pionira i omladinske organizacije nosi u sebi klice novog. Uz već postojeće oblike rada u pionirskom odredu, obogaćuje se sadržaj rada novim aktivnostima. Organizira se sve više izleta u prirodu, koriste se šatori za logorovanja i pionirske kolonije, organiziraju se marševi i pohodi, gdje se uz život u kretanju i prirodi uči orijentaciji, signalizaciji, pionirstvu itd.

Krajem 1948. godine ili negdje u početku 1949. upoznao sam rukovodstvo CK NOJ-a i CK NOH sa potrebom za osnivanjem grupa pionira izviđača koje će razvijati raznovrsne oblike rada u prirodi, stjecanje znanja, umjeća i vještina.

Da se ne bi ostajalo samo na riječima krajem 1949. godine i početkom 1950. godine radim na osnivanju prve grupe pionira—izviđača, a s praktičnim radom počinjem u rujnu 1950. godine s pionirima u Osnovnoj školi u Harambašićevoj ulici, tadašnji III rajon, sada općina Maksimir.

Grupa pionira izviđača „Mladi partizan" u prvom momentu imala je tri čete, ali zbog teškoća sa najmlađim uzrastom, radim u 1950. godini samo sa dvije čete i to I i II četom, sa nešto oko 100 članova. Kao svečano obilježen početak rada, poslije dvomjesečnog praktičnog rada u četama uzet je 22. prosinac 1950. godine, to jest Dan JA. To je bila i namjera da djelatnost vežemo uz razvijanje i njegovanje revolucionarnih tradicija i uz obrambene pripreme. Toga dana bio je upućen poziv pionirima Jugoslavije da započinju igrati igru pionira izviđača.

Do imena i značenja „izviđač" kao naziva za člana nametnuo je raznoliki sadržaj rada, jer je „izviđač" u Armiji ime, skupnost vrlina i osobina koje ocrtavaju socijalističkog čovjeka. Izviđač je predvodnik u akciji, fizički zdrav i snažan, spreman da svojim znanjima, vještinama i umjećem pomogne sebi i drugima.

Listajući bilješke, članke i pisma, kao i prve spiskove članova, sjećajući se podjele izviđačkih marama, razgovora sa roditeljima i njihove pomoći, može se uočiti da smo u programskom smislu postigli raznovrsnost u radu, dali interesantan i uopće koristan sadržaj i time privukli u članstvo veći broj pionira.

Na I zemaljskoj konferenciji Savjeta Saveza pionira Narodne republike Hrvatske, održane 12. prosinca 1950. godine u Zagrebu, govorio sam o radu grupe pionira izviđača, iznoseći iskustva i prijedlog za proširenje te aktivnosti. To je i konferencija podržala.

U traženju puteva i načina za bolji rad s pionirima izviđačima postavilo se pitanje organizacijskih oblika rada. Grupa pionira izviđača „Mladi partizan" bila je podijeljena na čete (I i II četa). Svaka četa imala je od tri do četiri patrole koje su predstavljale osnovne radne jedinice. Patrolom je rukovodio vođa patrole, a koji je bio izabran iz redova članova patrole. Do naziva patrole kao osnovnog organizacijskog oblika došao sam prirodno, jer uvijek u armiji grupa izviđača na zadatku predstavlja u organizacijskom smislu patrolu. Patrolu su činili 8—12 pionira, dječaka ili djevojčica iz razreda ili ulice. Tamo gdje je patrola bila sastavljena iz članova iz jedne ulice, iz prirodne grupe rad je bio i bolji.

U pogledu na metodu rada u grupi sam imao uglavnom dve prelazne oblika rada koji su bili diktirani osobnim teškoćama (nedostatak vremena) i okolnostima i uvjetima rada. Prvi rad odvijao se kroz cjelinu, u grupi ili četi. Tu se članovi kroz sticanje znanja i vještina navikli na širi kolektiv i međusobnu povezanost. Oblici rada bili su sastanci, izleti, posjete vojnoj jedinici itd. Takav rad trajao je oko dva mjeseca, organizirano je tri zajednička izleta, od kojih je svaki u sadržajnom pogledu imao niz zadataka, od kretanja u prirodi, signalizacije, upoznavanja zakonitosti življenja u prirodi, do čuvanja prirodnih ljepota naše domovine, isprepleteno sa igranjem niza igara, pjevanjem i zabavom.

Drugi oblik rada je bio takozvani patrolni sistem rada. Na zajedničkim izletima uglavnom su se oformile patrole, prema zajedničkom interesu članova, mjestu stanovanja i to više kao prirodne grupe. Uz prethodni rad sa izabranim vođama patrole pripremao se plan sastanaka kojeg već sada održavaju sami vođe patrole. To je uglavnom bio još sastanak bez nekih šablona, ovladavanje praktičnih znanja i umjeća. Trajao je oko 40 do 50 minuta, a odvijao se u školi (školskim prostorijama, kasnije izviđačkoj sobi grupe) ili u ulici gdje su živjeli članovi patrole. I već smo tada u toj prirodnoj grupi — patroli osjetili, da se rad koji je stalan može odvijati samo u tako malom kolektivu, međusobno povezanom istim željama i interesima, da to „predstavlja stub izviđačke organizacije".

Grupa pionira izviđača „Mladi partizan" i u daljnjem radu u osnivanju izviđačke organizacije imala je određen utjecaj. U zajednici sa nizom drugih grupa i jedinica koje su osnivane na raznim mjestima u samom Zagrebu, u Splitu i drugdje obilježava stvaranje prvih izviđačkih jedinica, i njihovu aktivnost.

Grupa pionira izviđača „Mladi partizan" sa dvije svoje čete i uz pomoć grupe pionira izviđača iz pionirskog odreda pri osnovnoj školi u Vrapču učestvuje već na svečanom defileu povodom Prvog maja 1951. godine u Zagrebu. U defileu prikazuje iza ešalona PAZ (sadašnje civilne zaštite) djelatnosti i to kao patrola signalista koja u kretanju signalizira TITO–TITO, patrola izviđača koja prikazuje djelatnost iz pionirstva, topografije, prve pomoći, kuharstva itd. Ukupno u defileju učestvovalo je oko 100 izviđača, a uniformiranost je bila još nedovoljna dok je opremljenost dobra, jer smo dobili pomoć i opremu od armije. U isto vrijeme u prvomajskoj povorci nastupaju jedinice izviđača i u Splitu, u posebnom ešalonu i u svojim uniformama.

Kako je ova djelatnost imala sve veće uspjehe, a rad grupe pionira izviđača se snažnije omasovio i u niz mjesta u Hrvatskoj, republičko rukovodstvo — Savjet Saveza pionira Hrvatske uz podršku prosvjetnih vlasti i Centralnog komiteta Narodne omladine Hrvatske daje inicijativu za stvaranje izviđačke organizacije u Hrvatskoj. NEšto kasnije javljaju se inicijative i u drugim republikama.

Sada kada se navršava punih trideset godina od prvih inicijativa za stvaranje izviđačke organizacije, možemo reći da je to već dugi period — razvojni put izviđačke organizacije i dosta velik za sve one — znane i neznane, one koji su učestvovali u prvim danima stvaranja izviđačke organizacije, one koji su rasli zajedno s njom, koji su podarili njoj svoje znanje, mladost i slobodno vrijeme. Čudne su to neraskidive spone koje svakoga člana organizacije povezuju i onda kada je aktivni član, ili kad je već van organizacije, jer mu je ostalo sjećanje na djetinjstvo i mladost. U tom radu punom odricanja, strepnji i nadanja, u radu u koji je utkano mnogo truda i ljubavi, rasla je naša organizacija, koja danas ima značajno mjesto u našoj društvenoj zajednici.

Boris Lešnik

RAZVITAK ORGANIZACIJE

1950 – 1960

Prilikom jednog sastanka Savjeta saveza pionira u zimi 1951. godine bilo je dosta riječi o novim oblicima rada i iznošena su iskustva iz rada nekih grupa pionira izviđača. Uočeno je da takav rad budi interes i kreativnost djece. Zaključeno je da se osnuje Aktiv za rad s takvim grupama koji će prikupljati iskustva i pomagati daljnji rad i osnivanje novih grupa.

Prvi sastanak tog AKTIVA održan je 14. III 1951. godine. U Aktivu je bio okupljen veći broj drugova, koji su imali želju da pomognu u tom radu (Peravina Emil, Lešnik Boris, Danko Oblak, Ferenčak Kamilo, Bjažić Mladen, Vukotić Emil, Jerbić Boro i danas ne više živi Sučević Branko i Koritnik Mladen). Krug ljudi oko takvog Aktiva kasnije se širio, ali nemamo točne podatke o tome kada je tko započeo radom u organizaciji, odnosno na stvaranju organizacije.

Jedan od prvih zadataka je bio da se predvide neki programi, iznesu iskustva i da se osposobi izvjestan broj omladinaca za rad s pionirima–izviđačima. Tada su se sastavljali prvi zakoni, zavjet, razmišljalo se o programu akcija itd. Zaključeno je mnogo značajnih stvari, koje su zapravo bile prvi koraci u osnivanju organizacije, iako se tada još nije pomišljalo na osnivanje posebne organizacije. Sve je bilo u okviru Saveza pionira.

Prva veća organizirana akcija bila je tečaj za rukovodioce grupa pionira–izviđača. Tečaj je počeo 19. V 1951. godine i trajao je do 27. V, a imao je oko dvadesetak polaznika. Taj dan 19. V postao je DAN IZVIĐAČA HRVATSKE kao uspomena na prvu širu, organiziranu akciju u osnivanju naše organizacije.

Nakon toga tečaja osnovano je u Zagrebu više grupa pionira–izviđača i nekoliko grupa poletaraca i pčelica.

U ljeto 1951. godine (16.–23. juna) održava se kraj Pionirskog grada PRVI REPUBLIČKI OPĆI TEČAJ za vođe sa 26 polaznika iz više mjesta Hrvatske (Zagreb, Rijeka, Split, Koprivnica, Osijek, Bjelovar). Tečaj je održan pod šatorima i već ima nešto širi program nego prethodni.

Od 17. do 27. 08. 1951. godine održano je PRVO LOGOROVANJE izviđača Hrvatske na Plitvičkim jezerima sa 15 učesnika.

Dana 26. X 1951. godine održan je sastanak na kojem je konstituirana privremena UPRAVA SAVEZA — ustvari inicijativni odbor, koji je uzeo da pripremi osnivačku skupštinu. Uz već spomenute drugove i drugarice rade u Upravi — svaki na svom zaduženju — Slavko Macarol, Đakoni Aleksandar, Sepić Stanko, Gruić Darinka, Matuka Emica, Grivičić Milan, Grahor Ivan, Macarol Branko, Macarol Frida, Ribić Zvonko, Skočir Julio, Manger Matko, Radković Vilko i Sklevicki Sergije. Već iz ovog popisa vidi se da se okupio veći broj ljudi koji su željeli pomoći u radu. Tome bi trebalo dodati još i izvjestan broj drugova i drugarica van Zagreba koji su također radili na osnivanju organizacije, ali nisu bili u ovoj privremenoj Upravi.

PRVO ZIMOVANJE izviđača Hrvatske održano je u januaru 1952. godine u Gornjoj Bistri u Hrvatskom zagorju. Značajno je spomenuti da se u okviru zimovanje održao II republički tečaj za vođe na kome su gosti bili i omladinci Sarajeva i Mostara, koji su pristupili osnivanju organizacije u Bosni i Hercegovini.

Krajem 1951. godine organizacija postoji u 7 mjesta sa otprilike 350 izviđača.

Napokom 29. V 1951. godine održana je OSNIVAČKA SKUPŠTINA Saveza izviđača i planinki Hrvatske u Zagrebu. Donesen je prvi Statut i izabrana Uprava Saveza (kasnije nazvana Starješinstvo).

Istovremeno dok se kod nas u Hrvatskoj radilo na stvaranju organizacije, poduzeti su koraci za osnivanje organizacije u cijeloj Jugoslaviji. Na inicijativu drugova iz Zagreba i uz podršku Savjeta društava za staranje o djeci (centralni organ) u Beogradu, sazvan je u Zagrebu sastanak predstavnika republičkih Savjeta Saveza pionira i nekih drugova zainteresiranih za rad pionira-izviđača. Sastanak je održan 24. XI 1951. godine u Zagrebu. Na njemu su razmatrane mogućnosti za osnivanje izviđačke organizacije, izmjenjena su prva iskustva i rezultati rada. Tom prilikom osnovan je inicijativni odbor za osnivanje Saveza izviđača i tabornika Jugoslavije. Inicijativni odbor preuzeo je akciju za osnivanje izviđačkih jedinica u pojedinim republikama i direktno pomogao osnivanju prvih jedinica.

Osnivačka skupština Saveza izviđačkih organizacija Jugoslavije (SIOJ) održana je 7. II 1953. godine u Beogradu. Za starješinu je izabran drug Sergej Krajger. SIOJ je tako formiran kao savez saveza. Starješinstvo Saveza imalo je više koordinacionu ulogu. Osim Statuta i Programa, nije bilo nekih drugih pravila koja bi regulirala neke stvari zajednič ki za cijelu Jugoslaviju, pa je dolazilo do razlika u pojedinim stvarima u republičkim Savezima.

Do formiranja SIOJ-a rad na osnivanju organizacija u drugim republikama tekao je ovako:

U Sloveniji je 22. IV 1951. godine održana osnivačka skupština Saveza tabornika Slovenije. Tek nakon osnivačke skupštine prišlo se osnivenju jedinica. Prva jedinica tabornika Slovenije osnovana je 1. VI 1951. godine u Sevnici. To je družina „Treh smrek".

U Sarajevu je 29. VI 1952. održana osnivačka skupština Saveza izviđača Bosne i Hercegovine. Prva jedinica osnovana je u Mostaru u januaru 1952. godine.

Osnivačka skupština Saveza izviđača Srbije održana je u Beogradu 16. II 1952. godine neposredno nakon prvog tečaja na Pionirskom gradu u Košutnjaku, a prve jedinice osnovane su neposredno prije i poslije tečaja.

Krajem 1952. pristupilo se osnivanju jedinica u Makedoniji. U toku decembra te godine osnovan je prvi inicijativni odbor za osnivanje izviđačkih odreda u Skopju. Osnivačka skupština Saveza održana je 1. XI 1953. godine u Skopju.

Najzad tokom ljeta 1955. godine pristupilo se osnivanju organizacije u Crnoj Gori. Tog ljeta dogovoreno je u Centralnom komitetu Narodne omladine Crne Gore pohod kroz Crnu Goru. Svaki republički savez uputio je po jednu četu koja je logorovala na dva

mjesta u Crnoj Gori i vršila je propagandu za osnivanje organizacije i pružala prvu konkretnu pomoć prvim inicijativnim odborima za osnivanje organizacije, odnosno osnivala inicijativne odbore. Osnivačka skupština održana je 22. II 1956. godine u Titogradu.

Vrijedno je spomenuti u prvom desetljeću organizacije još neke značajne informacije i daturne u Savezu izviđača Hrvatske.

U jesen 1954. godine (točno 31. X) osnovana je u Zagrebu prva porječanska četa.

Od 1.–17. VIII 1954. godine održan je prvi tečaj i plovidba izviđača pomoraca. Prva jedinica pomoraca osnovana je ranije ali datum nije evidentiran.

Prvi broj lista „Izviđač" izašao je još u maju 1951. godine umnožen na ciklostilu, da bi u junu iste godine izašao u drugom izdanju nešto proširen i štampan u litografiji. 1955. godine (1. maj) zamjenjuje ga list „Mi mladi" kao zajedničke izviđačke novine Saveza izviđača Srbije, Hrvatske i Bosne i Hercegovine.

Od augusta 1955. godine redovno se održavaju tečajevi u vidu logorovanja od 22–26 dana (Vučja Dobra, 1954., Paka 1955, Zvečevo 1956 godine...).

Od značajnijih datuma važnih za čitavu Jugoslaviju spomenimo: Prva smotra Jugoslavije održana je od 1. do 4. V na Banovom Brdu kraj Beograda sa oko 12000 učesnika.

Druga smotra Jugoslavije održana je od 9. do 16. VIII 1956. godine na Palama kraj Sarajeva sa oko 5000 učesnika.

1960 – 1970

Krajem pedesetih godina počinju se organizirati marševi na Papuku i u Topuskom 1958. godine, Drvaru 1959. godine. Inicijativom tada sekretara Slavka Bjažića i drugova u rukovodstvu Saveza izviđača Hrvatske šezdesetih godina organiziraju se akcije čija je osnovna ideja njegovanje revolucionarnih tradicija i poznavanje života i običaja kraja u kojem se akcija odvijala. Održavale su se uglavnom za vrijeme Prvomajskih praznika ili uz prigodne datume.

Spomenimo neke od njih:

U čast 20-godišnjice Pete zemaljske konferencije u Zagrebu 1960., Ustanak 1941.–1961. na Petrovoj gori, Šušnjarske bitke, pa zatim akcije „Naše vatre i zastave", Kalnik 1973., „Putevima vijećnika AVNOJ-a", „Izviđači Zagrebu", „Putevima oslobodioca i graditelja Jugoslavije", „Moj zavičaj u NOB-i", „Jedan u borbi", „Pjesma slobode u našim planinama". Uz spomenute republičke akcije organizira se čitav niz regionalnih, općinskih i lokalnih akcija, akcija u drugim republikama i pokrajinama. Takmičenje u orijentaciji, marševi putevima vijećnika ZAVNOH-a, rekonstrukcije mnogih značajnih događaja iz NOB-e, susreti s narodom i borcima, susreti s vojnicima i bezbroj izviđačkih susreta s drugovima iz svih krajeva Jugoslavije.

1969. naš Savez organizira u povodu proslave 50 godina KPJ, akciju u Vukovaru na kojoj je bilo 700 izviđača iz svih republika i pokrajina. U svečanom ambijentu historijske dvorane Vukovarskog kongresa primili su partijske knjižice, pošto su prethodno u svojim organizacijama primljeni u Savez komunista.

Uključujući se u koncepciju općenarodne obrane 1967. godine na Gojilu kraj Kutine počinjemo sa izvođenjem terenskih vježbi pod nazivom „Ništa nas ne smije iznenaditi" što posteje stalan oblik rada naše organizacije.

Trebalo bi spomenuti angažiranje izviđača prilikom poplave u Zagrebu 1964. godine, potresa u Skopju 1963. i 1967. u Banja Luci, gdje su izviđačke brigade pokazale svoju organiziranost i mobilnost.

Izviđači svojim radom i uz pomoć društvene zajednice uređuju stalne taborske terene na otoku Zlarinu i Kaknju.

Prva smotra Saveza izviđača Hrvatske održava se u ljetu 1964. godine na terenima neposredno pokraj Karlovca.

Druga smotra SIH-a održava se ljeti 1968. na otoku Zlarinu.

Tradicionalni republički tečajevi za vođe koji se redovno šezdesetih godina održavaju u Centru na jezeru Bajer kraj Fužina 1965. godine zamiru, odlaskom grupe entuzijasta za koje se nije našla adekvatna zamjena. Savez izviđača Zagreba 1966. održava zadnji ljetni tečaj za vođe.

1970 – 1980

Novo desetljeće naše organizacije započinjemo Petom smotrom Saveza izviđača Jugoslavije na Bledu u ljetu 1970. godine.

1971. godine Savez izviđača počinje sa akcijom traženja novih terena za logorovanje, jer su se dosadašnji tereni pokazali premali brzim razvojem organizacije šezdesetih godina. Ugovorom sa Skupštinom općine Šibenik u Kornatima Savez izviđača Hrvatske dobiva tada pusti i bez vode otok Obonjan ili kako ga sada nazivamo „Otok mladosti". 1972. godine „Brigada hrabrih" počinje sa izgradnjom otoka koja je u drugoj polovici sedamdesetih godina zajedničkom akcijom RK SSOH-a i naše organizacije uz podršku drugih zainteresiranih društvenih struktura, prerasla u širu društvenu akciju. U toku je još prva faza izgradnje, a od 1976. godine jedinice redovno u toku ljeta logoruju na Otoku. To je bio najveći poduhvat u koji se je upustila izviđačka organizacija u Hrvatskoj od svog osnivanja.

U nas već tradicionalna akcija „Ništa nas ne smije iznenaditi" 1976. godine postaje opće društvena akcija koja se u sklopu RK SSRNH i RN SSOH redovno održave svake godine.

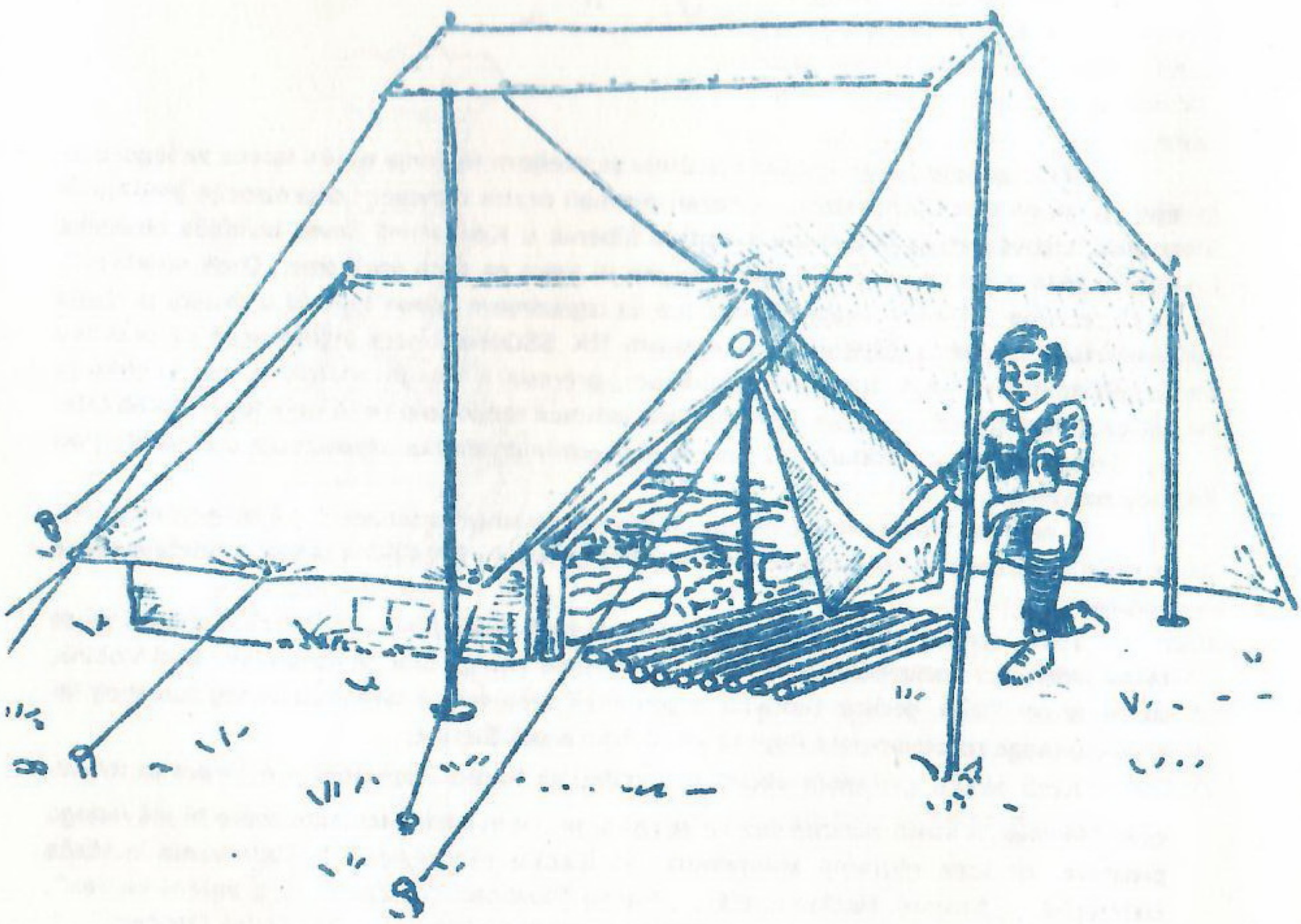
1973. godine se u okviru republike aktualiziraju ponovno šumski tečajevi pa se takav jedan vid ponovno organizira u VI mjesecu iste godine na Jovanovici kraj Voćina, da bi se od 1974. godine redovno organizirali tečajevi na terenima bivšeg šumskog logora Gudnoga na obroncima Papuka blizu Podravske Slatine.

Kroz akciju „Izviđači zbor" u suradnji sa Radio Zagrebom provjerave se mobilnost članstva, a samo nizanje naziva akcija u prošlom desetljeću zahtjevalo bi još mnogo prostora, ali ipak moramo spomenuti „Izviđačku olimpijadu", „Zborovanje izviđača Dalmacije", „Smotru Međumuraca", „Akcija Slavonaca", „Zavjet uz granični kamen", „Zborovanje u Kumrovcu", „Partizansko izviđački viteboj", „Akcija na Otočcu", „Ivančici", Podgariću, zagrebačka akcija „Putevima borbe zagrebačkih ilegalaca", kulturno–zabavne smotre aktivnosti i još mnogo, mnogo drugih sličnih akcija.

Eto pokušali smo navesti nekoliko najznačajnijih momenata u Našoj kratkoj ali bogatoj historiji na koju je svaki naš član ponosan.

Na kraju vrijedno je spomenuti da rad naših jedinica nije samo akcija i učešće na raznim manifestacijama i proslavama u svojim mjestima. Tu su još desetine hiljada vodnih i četnih sastanaka na kojima se iz tjedna u tjedan savladava program, hiljade izleta i pohoda svake godine i stotine ljetnih logorovanja. To je stalan, svakodnevan rad sa svakim pojedincem i upravo u tome je izuzetna vrijednost tog na oko sitnog rada, rada bez aplauza, a kojeg nose već punih 30 godina kadrovi amateri, entuzijasti čije je jedino priznanje svijest da su hiljadama mladih pomogli da nađu pravi put u život.

Sjetimo se divnih drugova kojih nema više među nama, koji nisu dočekali ovaj jubilej: Čiće Sučevića, Uče Grgića, Viktora Ladenhauzera, Rafe Salamuna, Vjeke Katića, Mladena Koritnika, Dragana Tomašikovića–Juniora, Ratka Vujovića–Čočeta i mnogih drugih.

SAVEZ IZVIĐAČA OPĆINE MAKSIMIR *DANAS*

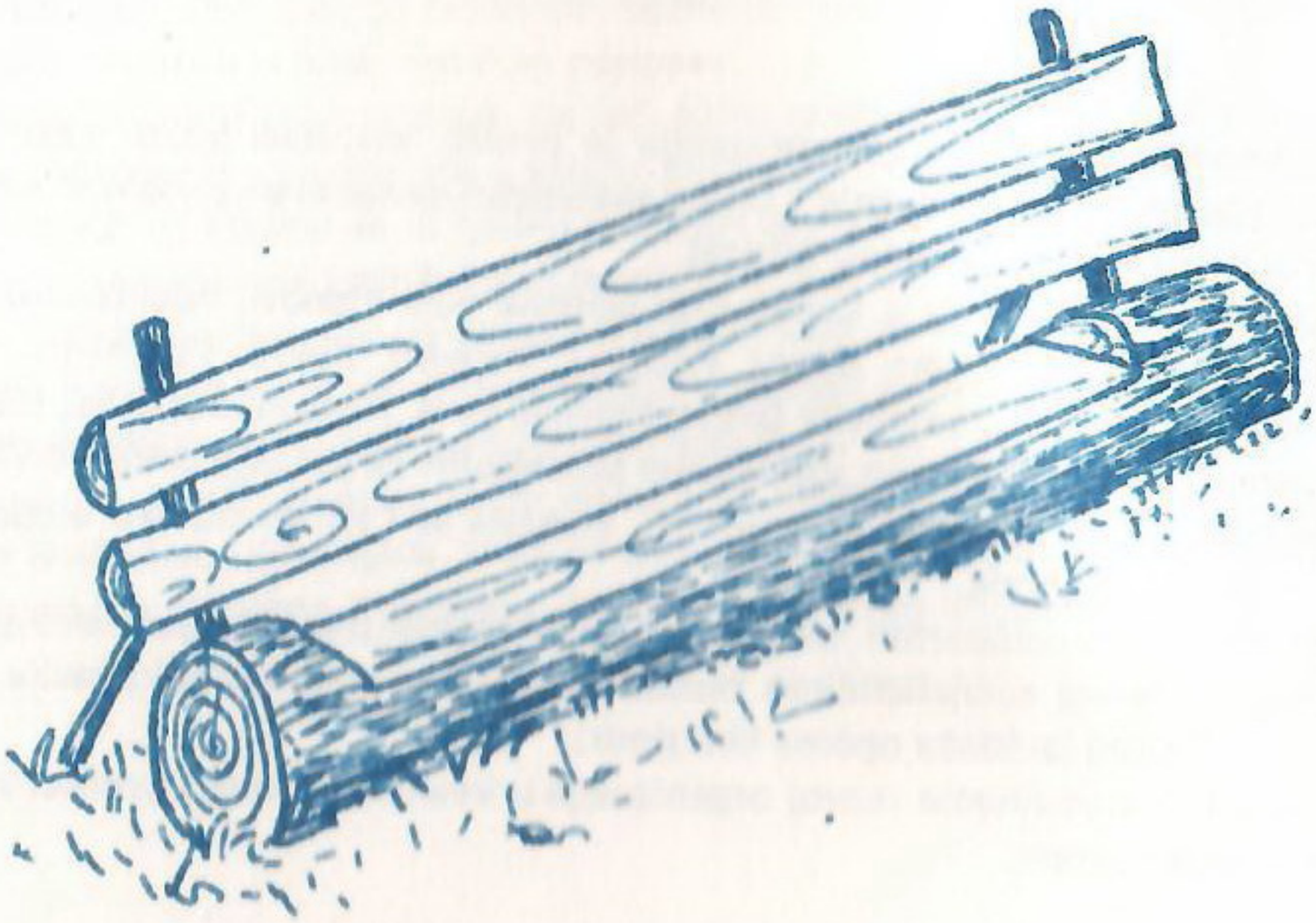
Kroz protekli period kroz organizaciju je prošlo nekoliko tisuća mladih koji su kroz akcije, logorovanja i zimovanja i druge aktivnosti savladavali program organizacije bogateći svoju emocionalnu i fizičku ličnost.

Nema kraja u Jugoslaviji u kojem nisu boravili naši članovi. Podizani su logori na Ohridu, Fruškoj gori, Boračkom jezeru, Pohorju, Papuku, Bledu, Fužinama, Velebitu, Ložcu... kretalo se stazama revolucije Drvar, Petrova gora, Kozara, Sutjeska, Moslovačka gora, Žumberak... učilo se raznim vještinama potrebnim za jačanje ONO, DSZ do prve pomoći, signalizacije do orijentacije u prirodi, stvarala se i jačala fizička snaga članstva kroz izlete, marševe i pohode.

Njegovanje revolucionarnih tradicija, bratstva–jedinstva i jugoslavenskog patriotizma -- svestran razvoj socijalističkoe budućnosti bili su stalna preokupacija rukovodstva i članova u Savezu izviđača općine Maksimir.

U posljednjim godinama razvoj organizacije u kvantitativnom i kvalitativnom smislu doživljava stalan uspon.

	1978.	1979.	1980.
članstvo	490	884	1200
zimovanja (noćenja)	615	776	1600
logorovanje (noćenja)	,820	2307	4052
Kolonije (noćenja)	—	336	1660

Prosječno godišnje svaki član je bio 10 puta na jednodnevnom ili višednevnom izletu.

Sastanci se redovno održavaju jednom tjedno.

Uz navedene aktivnosti razvijamo međunarodnu suradnju i razmjenu s harcerima iz Krakova u Poljskoj.

Za svoju aktivnost tokom godina organizacija je primila niz priznanja. Svake godine neka od jedinica dobiva najviši naziv u organizaciji „Partizanski odred" ili „Partizanska četa".

Savez izviđača te dvije jedinice u općini nosioci su najvišeg republičkog priznanja „Srebrni javorov list sa zracima".

Općinski odbor SUBNOR-a dodijelio je plaketu „Putevima revolucije". 1978. godine dodjeljena je „Zlatna plaketa Crvenog križa".

Članstvo je nosioc niza naziva izviđačkih i društvenih priznanja i odlikovanja.

Danas možemo slobodno reći da Savez izviđača općine Maksimir u okviru republike i federacije slovi kao ona organizacija koja svojim radom, demokratskim odnosima unutar sebe te principijelnošću stvarno može služiti kao primjer društvene organizacije.

RAZGOVARALI SMO S AKTIVISTIMA NAŠE ORGANIZACIJE...

Pokušali smo pokrenuti vremeplov unatrag i pronaći one koji su u raznim periodima u toku tridest godina radili na raznim dužnostima, kako bismo ih upoznali s radom naše organizacije i nešto čuli o tome kako je bilo u „njihovo vrijeme" i „što misle o organizaciji". S nekima nismo uspjeli stupiti u kontakt jer im se izgubio trag ali stavili smo si u zadatak da do slijedeće obljetnice kompletiramo historijat maksimirske organizacije

ADAMIĆ KREŠIMIR

U izviđačkoj organizaciji je od samog početka. Tada je organizacija izrasla iz pionirske organizacije. Boris Lešnik j organizirao rad I i II čete. Počeli su raditi u rujnu 1950. godine a do prosinca su već imali mnogo aktivnosti. Radili su uglavnom na četnom principu.

„U to vrijeme je pionirska organizacija bila vrlo aktivna i predstavljala je veliku konkurenciju izviđačkoj organizaciji. Mi smo nudili život u prirodi. Boris je to znao iskoristiti. Organizirao je atraktivne akcije kao jahanje na Sljemenu i slično.

Bio je vođa I čete izviđača „Mladi partizan". Prvu veću akciju izveli smo za 1. maj gdje su nastupili na prvomajskoj paradi uz vojsku. Bio je sudionik prvog logorovanja.

Jedan veći period nije bio aktivan zbog odlaska u inostranstvo i bavljenja naučnim radom.

1976. godine ponovno se malo aktivirao u Šumskoj i Zimskoj školi gdje je susreo mnoge stare znance i nove vođe.

O organizaciji je kazao: „Budućnost izviđačke organizacije nije zagonetka. Mislim da ne bi smjeli postati previše masovna, akcijaška organizacija, jer iskustvo nam je pokazalo da poslije svakog pretjeranog omasovljavanja dolazi do krize organizacije. Koliko vodnika i vođa toliko i izviđačkih jedinica. Izviđačka organizacija ima razvijen specifičan stil rada koji traži jedan jedinstveni kvalitet."

DUNJKO SANJA

Član organizacije od 1955. godine. U organizaciji je vršila niz funkcija (vodnik, vođa 13. čete planinki, starješina čete, načelnik odreda). Za vrijeme svoje aktivnosti sudjelovala je u nizu akcija a u sjećanju joj je posebno ostala akcija „Drvar", „Kalnik" i „Petrova gora".

Prije 2–3 godine pokušala se ponovno aktivirati kao starješina poletaraca na općini Centar ali kako nije bilo dovoljno kadra i interesa od svega toga nije bilo ništa.

O organizaciji je rekla: „Izviđačka organizacija je jako dobra i najbolja organizacija po svom programu – ona je na 1. mjestu. Potrebna je mladima."

FABRIO NIKŠA

Član je izviđačke organizacije od 1955. godine u Rijeci. Tamo je bio član 5. čete „Kon–tiki". 1961. godine počeo je raditi na općini Maksimir. Osnovali su odred „Ilija Gromovnik" u kome je bio prvi načelnik odreda.

U organizaciji ga je privuklo drugarstvo, osposobljavanje za snalaženje u prirodi, upoznavanje s novim krajevima i mladim ljudima širom zemlje.

Sada je aktivan član kluba brđana „Mladen Ljubović."

O organizaciji je rekao: „Mislim da je zapostavljen vodni sistem. Previše se išlo u širinu na ogroman akcijaški sistem. Organizacija je postala previše manifestaciona. U ono vrijeme sve se znanje sticalo u vodu, četi, išli smo na republičke akcije, ali osnovno je ipak bilo u vodu."

KRECOVIĆ VLADICA

U organizaciji od 1958. godine u Derventi. Tada su šili uniforme sami. Organizacija u tada malom mjestu bila je jedina koja je okupljala mlade pa je tako i on postao član te organizacije. Prvi vođa bio mu je Vitomir Dodig (danas predsjednik SIO Centar).

Nema dužnosti na kojima nije bio. 1968. osnovao je 16. četu.

U sjećanju mu je ostalo logorovanje na Zlarinu i Lošinju. Sada se malo povukao, ali ga se poziva kada je potrebno.

U organizaciji je stekao mnogo prijatelja pa kako kaže: „Bilo mi je lijepo."

KANCIJAN MARIJAN

U organizaciju je stupio u Slavonskoj Požegi 1955. godine. Postao je član zato jer su mu tamo bili i njegovi najbliži prijatelji. Aktivan je na gotovo svim akcijama, a posebno ima lijepe uspomene na akciju u Otočcu, Ivančici, sa smotre na Petrovoj gori i s akcija PBZI. Još uvijek je vrlo aktivan u radu čete „Marijan Badel" i odreda „Otokar

Kerlovani". Inicirao je osnivanje Kluba izviđača radio-amatera.

O organizaciji je kazao: „Mislim da bi trebalo organizeciju spustiti na mjesne zajednice kako organizaciono, tako i financijski."

ŠNUR ZLATKO

U organizaciji je od 1956. godine. Privuklo ga je društvo iz razreda koje je otišlo u izviđače na dobru propagandu njihove razrednice Nikolić Đurđe, koja je tada bila starješina odreda „Đurđan Vranicki". Poslije se zadržao jer je zavolio život u prirodi.

Bio je na nizu funkcija. Donedavno predsjednik SIO Maksimir. U sjećanju mu je ostala V smotra SIJ-a i pohodi na Sutjesci.

O organizaciji je rekao: „Izviđačka organizacija postaje svakim danom sve interesantnija zbog svog specifičnog programa i mislim da će organizacija ići dalje svojim kontinuiranim tokom."

SAVEZ IZVIĐAČA OPĆINE MAKSIMIR, Švarcova 18
tel. 212–071

List pripremili: Željko Bačić, Berislav Butigan, Alen Dragun, Nenad Gredelj, Boris Lešnik, Tomislav Turčić, Jasna Štingl, Zlatko Šnur, Robert Vreš, Rade Vučen, Marija Vušak

Naslovna strana: Stjepan Vušak
Ilustracije: Toni Nikolić

Štampa: Međunarodni centar za usluge u kulturi, Amruševa 5/I, 41000 Zagreb, tel. 419–206